

Սյո, կրկին եւ տոն ու եթե
ներկա չլինեի, չտեսնեի չի
հավատա, թե այսօր մեր
հանդիսածեսի հոգում այստան սեր
կա բարոնի եւ դերասանի հան-
դեռ: Եվ առաջին ներկայացումնե-
րը չէին, որ կարծեր թե ծանոթ-բա-
րեկամներն են. հինգերորդ ներկա-
յացումն եւ եւ կրկնվում եւ նույնը.
ծաղիկ ու ծաղկեփունջ են տալիս
ու չեն ուզում լին հանդիսասրա-
հը: Ներկայացումից հետո մեկ այլ
ներկայացում է սկսվում, ու ավելի
մեծ հույզ ու դրամատիզմ կա: Գլ-
խավոր հերոսուհին արձանանում է
թեմում եւ նրա աշերից հոսում ու
հոսում են արցումները... Դանդի-
սածեսն էլ է լայիս, չի ուզում լին
այս ջերմ, քանի դարձած սրահը...

Բանի օր է տեսնազին փնտում
Եմ ղատախսան. ինչի՞ց է, մի՞թե
մենք ուրիշ, սիրելի դերասանուիհ-
ներ եւ հուզիչ ներկայացումներ չու-
նենք արժանի ջերմ վերաբերմուն-
իի: Սա ուրիշ հարց է, իսկ առաջմն
անհերթին այն է, որ համդիսատե-
սու տակավին սիրում է եւ կարուել
է դերասանուին: Վիլլետա Գեւոր-
գյանին: Իսկ գուց նաև նրա հե-
րոսուին: Աղունին: Փնտեֆ մեր
վերջին կսեղարյա քատերագու-
թյան մեջ կգտնե՞մ հայ կնոջ այ-
սօրինակ ծընարտացի, ամբողջա-

Նախնիների հին կետը, մարել, բարեսես դարձել ու հարձար է զել կախ տալ Արուսի տան դաշի կարթեցին... Ամեն ինչ անցյալում թողած եւ անուրախ կյանքով առողու դառավն ավելի, տան մեկ ու րիշը, հակամետ է կորցրածն ու գտածը Ծարելու խոհերի: Բեմադրիչի սերն իր երախայրիի հանդեռ արտահայտվում է նաև տարիների ընթացքում ծեւավորման քաղաքիները դահելու-դահուանելու մեջ. գուցե մի օր դարձյա՞լ դեմ կզա՞... Իղծ թե կանխատեսում. համենայն դեպս ականատես են քաղծալիի իրականացնանը: Այնդես, որ ժամանակին նկարչէ Ռաֆֆի Աղայանի հետ մտահղացած ծեւավորումը մեզ հաճելի վերիւունվ փոխադրում է դատումի աշխարհը: Նույն գունաքափ, ծոված ցանկաղացը, Աղունի դատչազրով՝ բարեսես տունը, աջում Արուսի տան կահ կարասին: Խոկ քակի աջակողմյան մասում սայլի անիվն ու հյուսնի գործիները սկզբից եւեր «խաղի մեջ են մտնում». Աղամը անիվն է նորոգում: Բեմադրիչը հենց սկզբից որբան է «աննկատ» մատուցում է տան բնակիչներին միհյանց հանդեռ ունեցած փոխհարաբերություններով: Մինչ Արուսը մի երկու խեթ հայացի է նե-

սովորեցնել: Բայց այս ծերացող, հոգնած ու հիվանդ տառապյալից ի՞նչ դահանջես: Արա Սարգսյանի Սիմոնը լավ է ճանաչում կնոջը, Երա բարոյական բարձր արժանիթերը եւ գիտե, որ ամբողջ տունը, հանդին ու անասունը Երա ջանիերով ու խելքով է դահկում: Սա չլինի՝ բոլորը կորած են: Ոչինչ, որ շատ է խոսում, սովորեցնում նիս ու կազ, հոգու

Հանդիսաւեսի սրտից թել է
ծգում դերասանութին, երբ խո-
սում է իր Վերջ չունեցող կարու-
թերից ու սղասումներից: Ամրող
կյանքն է եղել կարոնի կուտակ:
«Ընչի», «Ընչի»... այս հարցերը ուժ-
ինի դես կրկնվում են ու հառաջ-
ողկում սրտից... Դնարավո՞ր է
անհաղորդ մնալ, երբ Վիոլետա-Ա-
ղունը իհեռում է որք մանկությու-
նը, խորք մոր հայածանքը, հետ է

Կրկին «Աշխան սրելը» եւ Վիոլետա Գեւորգյանը

կան ու հմայիչ տիղար: Ականջոց ծեն տա, Դրանց Սաքեւոսյան, ինչ-որի տասար ու մեզ մատուցեցիր բն խոլ ու հեռավոր Ծմակուտի այս որբուհուն, որ թանձրացում դարձավ ժամանակակից հայուհու: Այստեղ է, որ դիմի հիշենք վիդակը բեմականացնող Վ. Թումասյանին եւ բեմադրիչ Արտասես Շովիաննիսյանին, և անզի այլ կերպ ոչ բեմը, ոչ հիանալի դերասանութին, ոչ էլ անցած ու ներկա հանդիսականները չեն ունենա մտորելու, հուզվելու, բերկելու անօրինակ ու անվերջանալի դահեր: Ինչ հանդարտ ու անկեցված է ուժիւոր Արտասես Շովիաննիսյանը փօռութ իր դատումը, այնքան առօրեական, որ կարծես դրսում տեսածիդ շարունակությունն է: Բայց այլ առ այլ տանում է խորհը, ճանաչ դարձնում իր հերոսներին, որոնց դերակատարները համախոն բեմադրիչին, անծիգ ու անօտար բացում են իրենց սովորական կյանքի ծալիւրը, որտեղ աղեցցնող կամ զարմացնող ոչինչ չկա, բայց կան բաներ, որ լար են հյուսում բն սրի հետ ու գքաղեցնում, մտահոգում ենք: Ահա եւ հավերժ մարդկային-քարոյականը, որ ժամանակին հուզել է հեղինակին, իսկ հետո նաև բարոննին ու հանդիսականին: Տեսեմ, թե ինչ սովորական կենցաղի զյուղական իրեր կան, որոնք բերում են միջավայր, կենսակերպ, բարեր ու դատություն: Արուսի տան դաշին կարմես կա, որ գուցեց հենց ինը և գործել Գյուղական տնամերձը երիզող ցանկաղացը ծոված է ու իին, կուսանակեց տերեն ի վիճակի չեն դրանով գքաղվելու:

տում հարսի կողմը, Աղամը քարե-
հոգի արձագաննում է հարսին, հա-
մերաւսի ընդունում նրա ծաղրն ու
կատակը: Այսպիս հանդարս, հոգե-
բանական զննումների ու հեղինա-
կի հոսքի հանդեղ համակ սիրով
ու ակնածանով, բժնադիմություն
ավալում է իր դատումը թեև առանց
ավանդական դրամատիկ գործո-
ղության, սակայն հոգեկան լծակ-
ները կարեւորելով, երբեմն դրվա-
գից ու բաօերից գործողություն է
ստեղծում, կիրառում բժնական տա-
րողունակ լուծումներ ու ընդգծում-
ներ, որոնց ընորհիկ տեղի է ունե-
նում երկու կարեւորագույն մեծու-

ղոօթկումով լացախառն աղաղա-
կում (իհօք ու խաղաղ աղրելու
հեծեծանք) հասնում է խևական
դրամատիզմի եւ կարեկցանք կոր-
գում իր հերոսութու հանդեղ: Այդ
նշանակում է, որ դերասանութին
հասել է կերպարի «միջուկին»,
սահման, որ արդարացնում է նույ-
նիսկ դեմքի կերպար տանող ոչ այն-
ան խրախուսելի ուժինեց:

հետ խաղում: Սիրսը բարի է, զավակներին, տուն-տեղին կաղված: Սիմոնը հոգնած, ուժահաս է, հղեղ, այդ հոգնածությունը բնորոշ է Սաքելոսյանի գեղջկական բոլոր կերպարներին եւ սոցիալական ամուս հիմք ունի: Սիմոնի, ինչպատճեն, նաեւ Աղունի դերակատարները նրբութեն են հաղորդում տարիների համատեղ կյանքով, զավակներով ստեղծված մտերմությունը, ինչոր տեղ նաեւ կենցաղով զողված սեր:

ամուսնու մեծ ու փոքր հարազա-
ների չարությունը, որ նրան մղում
է իննաստյանության... Ուշացող
ավտոմեթենայի առիթով սրված
նյարդերը կնոջը լրերում ու շարու-
նակ նեռում են բզեսող հոււերի
գիրկը... եւ կերպարը դառնում է
խորապես դրամատիկ ճակատա-
գիր:

Ինձ թվաց, թե այս անգամ Վիլեսան խաղում է «սանծերը ղոկած»: Կարծես չարության քա-
ժինն ավելի է, ևան չարաճինու-
թյունը: Գիտեմ, որ անճնավորման
ընթացքը քարդ է երթեմն դայմա-
նավորված օրվա տրամադրու-
թյամբ, ինչ-որ միջադեղով. մեծ
ու փոքր մանրութով, որ կարող է
վաղուց կայունացած գծանկարի
մեջ քափանցել զույն ու երանգ,
որ ներհատուկ չէ կերպարին: Դնա-
րավոր է համենայն ղեղոս, աս կուզեի, որ մեր սիրելի Վիլեսան,
որտեղ էլ հարստանա փորձով ու
հմտությամբ, ջանա տահողանել
նախասկզբնականի մաֆրությու-
նը, այս դարագյայում թեմադրա-
կան խնդիրներին հավատարմու-
թյունը, այն ամենին, որ մեր մեջ
հիացումի ու կատարյալի զգացո-
ղություն էր հարուցում: Դարձն ա-
ռավել հակամետ է նոր հարստու-
թյան, նրացման ու խորության,
ևան հակադիրին: Դրա շահե-
կան օրինակը հենց այս թեմադ-
րության ուժինութեան է սկի:

«Աշնան արելի» նախորդ դատումն ավարտվում է այսպես ասած ընտանեկան դիմանկարով։ Գործող անձինք մի ինչ մոտենում էն ու արձանանում՝ մանսուրյանական Խթշարախիծ մեղեդայնության մեջ։ Այս անզամ այլ է լուծումը ակնքախորեն բելադրված այսօր հայերին համար գերիսնդիր դարձած մի հրամայականով։ Թախսին ու ուուզը կիսված բեռներին մոտենում ու գլուխ-գլխի փլվումնուում են դատումի հերոսները։ միասնաբար կրելու Աղումի վիճը, ավտմեթենայի չգալու և Երեւան ողու մոտ հասմել չկարողանալու հանգամանով... Միասին ավելի տանելի է...»

ԱՐԻՄ ՎՐԱՅԻ

Նիշ է Վարդել թեմադրիչը վերականգնելով նախորդ թեմադրությունը՝ բոլոր քաղաքական էր, ավարտուն եւ ոչ միայն շարժել էր նույնահաների հիացմունքը, այլև աժանացել տեսական նշանակի թնական է եւ այսօրվա խնդիրների դիտանկյունից ինչ-որ մտքեր, զույներ խացնելու կամ մեղմելու միտումը, սակայն հիմնականուն թեմադրիչը դահղանել է իր համար այս ստեղծագործության հիմնական ներին ու արտափին կեղադր: Սիայն մի քան է հավելեած թեմական միջապայրի լուծմանը, որը, մեր կարծիքով, նոր մի խորհրդակից է քերում: Այցի գնալով Մարտի տոսյանի հայրենի գյուղը, Արտաշեան Հովհաննիսյանը «դեղել» է նրա

թյունների կյանքի ու բնմի ճշմարտության միաձուլում, առաջընթաց:

այս երկուսին, այնողք եւ դատու
մի ամենակրտսեր դերակատարին
(Ալբերտ Եզեկյան) հատուկ է ոնք
ժխտրական խնդիրների սույն
կատարումը կերպարին ընծեռ
ված տարածիլ բարեկիրք ու հա-
վասի իմաստավորելու հրամա-
յականը: Բեմադրության բարդ ու
դժվարին կերպարներից մեկը Սի-
մոնն է: Որտեղ են հոլովուու
«Սիմոն, Սիմոնացու» բառերը
Դրան Սաքեւոսյանին հոգեհա-
րազար, խորհուրդ կերպարներից
մեկը, որի դրամատուրգիակա-
մանականը հանդիտել ենք «Չե-
զու գոտի» հեռ. բժմադրության
մեջ՝ վաղամեռիկ Վլադիմիր Շո-
չարյանի նույր տաղանդով ու հո-
գեվին անձնավորումով (Սիմոն
օրն ի բուն խաչքարն է հղում...
Այստեղ Սիմոնին դեռևս շարու-
նակում է հղել-կերտել Աղունց
մարուամարի նեսունա աստի

